

7.

Селянинъ и Зѣмля.

Отровна, дълга и колчаста
 До селянина зѣмля
 Допълала, и тъй захваща:
 „Комшу — сосѣдко! Зѣмля
 „Не сжмъ онѣзи есенесь;
 „Поглѣдай, вишѣ ма, и отднесь
 „Не бива ти да се страхувашь.
 „И. кат' преди да ми враждувашь
 „Съблекохъ кожа и мѣнихъ
 „До люспа ветхо тѣзи пролѣтъ.
 „Азъ видѣхъ, патихъ, прецѣнихъ
 „Рѣка съ рѣка да сме наспоредъ.“ *)
 „И. като братя, да живѣимъ;
 „Хвани ми вѣрѣ ще добрувашь,
 „И щешь не щешь ала, истѣй.
 „Сестрата, знай ще помянувашь.“
 „Добро ти ѣ, Зѣмке, днесъ лицето,
 Селачъ продумва тихичкомъ,
 „Ами мѣни ли ти сърцето.
 „Да не потупва зѣминкомъ?!“
 Селачътъ, паренъ, той невѣрва
 Зѣминни думи въ добъръ часъ,
 И както знайте, подобава,
 Измѣква колъ, въ главата сврасъ!
 И тъй се съ нея потѣкмява.

Разумътъ на Баснята.

Който се е прочулъ между хората, като човѣкъ вредителенъ, нечестенъ, съ една рѣчь, въ службенний си работи, биле отъ каквато частъ и

*) Писана по поводъ на Азисова ферханъ за общото равенство въ Държавѣтѣ.